

Daniëlle van Bennekom: 'De omslag' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2011. ISBN 9789048419494. (Angst/Fobie/PTSS/Geestelijke gezondheidszorg/1)
Zie ook: www.freemusketeers.nl

Soort boek/Ziekte/ Stijl: Egodocument van Daniëlle van Bennekom waarin zij op 41 pagina's toelicht hoe ze slachtoffer werd van een geweldsdelict en hoe zij dit met behulp van de Stichting Slachtoffers en Daders verwerkt heeft. Het boek is als interview opgeschreven en goed leesbaar.

Over de schrijfster: Daniëlle van Bennekom (1987) werkte aanvankelijk als vrijwilligster in de dierenzaak van haar zuster. Zij is nu doktersassistente in een huisartsenpraktijk te Den Haag. Daniëlle werd in 2006 overvallen in de dierenwinkel waar zij toen werkte.

Korte Beschrijving: Daniëlle van Bennekom beschrijft hoe de overval in zijn werk is gegaan en gaat in op de angsten die ze daarna ontwikkelde. Ze raakte ze niet zomaar kwijt en voorzag zichzelf zelfs van een alarmpistool. Ze kreeg ook allerlei lichamelijke klachten als concentratieproblemen, haaruitval, rugpijn. Daniëlle was enigszins teleurgesteld in de zakelijke opstelling van de politie. Ook het contact dat ze had met slachtofferhulp bracht geen verbetering in haar klachten omdat ze te maken kreeg met steeds wisselende hulpverleners. Pas als ze aanvankelijk via de televisie en het internet, maar daarna persoonlijk in contact komt met de Stichting Slachtoffers en Daders, wordt ze zodanig geholpen dat ze de ervaring kan gaan verwerken. Er wordt ook een afspraak gemaakt waarin ze samen met een hulpverlener van de Stichting Slachtoffers en Daders de dader ontmoet heeft. Dat heeft haar zeer geholpen, begrip voor de daad van de dader geleverd en gemaakt dat ze heeft kunnen vergeven en verwerken. Dat wil niet zeggen dat ze de daad ook goedkeurt. Integendeel.

Wat viel op: Hoeveel het Daniëlle geholpen heeft om met de man die haar overvallen heeft in gesprek te gaan. Hoe ze het contact met slachtofferhulp heeft ervaren.

Citaten: Pag. 19: "Heb je na de overval slachtofferhulp aangeboden gekregen?" "Ja, al toen ik de noodoproep deed bij 112 aan de telefoon vroeg de agent of ik slachtofferhulp wilde. Ik heb die zelfde dag nog een gesprek gehad met een medewerker van Slachtofferhulp Nederland. (...) Een week na de overval heb ik voor de laatste keer contact gehad met weer een andere medewerker van Slachtofferhulp Nederland. (...) "Nee, ik heb geen contact meer opgenomen. Ten eerste omdat ik voor mijn gevoel niets had aan die gesprekken. En bovendien vond ik het heel onprettig om steeds met een andere medewerker te maken te hebben. Ik had het gevoel dat ik daar niet de persoonlijke aandacht kreeg die ik wel nodig had. Dat ik meer een nummertje was. Uiteraard is dit puur mijn eigen interpretatie en gevoel van hulp en kan het voor andere mensen heel anders zijn."

Pag. 20-21: "Op welke momenten had je het meest last van paniekaanvallen?" "Die aanvallen kwamen steeds op andere momenten. Als ik op straat liep bijvoorbeeld, en iemand keek mij te lang te diep in de ogen, dan begon mijn hart al sneller te slaan en veranderde mijn ademhaling. Als iemand per ongeluk tegen mij aanliep dan verstijfde ik. (...)

"Had je nog andere lichamelijke klachten die terug te leiden waren tot de overval?" "Ja, achteraf wel. (...)"

Pag. 31: “Gebeurde er ook iets met je tijdens dat gesprek?” ‘Ja, bij aanvang van het gesprek was ik erg gespannen. Ik zat tenslotte tegenover iemand die net als mijn dader mensen pijn en leed had bezorgd. Maar toen hij zijn verhaal vertelde en ook zijn gevoelens daarbij, zowel op dat moment als achteraf, begon ik langzaam te merken dat hij helemaal geen monster was. (...) Een mens die fouten heeft gemaakt in het verleden, maar daar nu spijt van heeft. (...)

Het tweede mooie moment was toen Peter iets vertelde over de strijd met zichzelf. De strijd om in het reine te komen met zijn verleden. En hij vertelde ook dat die strijd door bijna alle overvallers, inbrekers en andere criminelen wordt gevoerd. (...) Ik begreep het. Uiteraard mag duidelijk zijn dat ik het zeker niet goedkeur. Die vergeving is misschien wel het mooiste wat het gesprek heeft voortgebracht.”

Pag. 32: ‘Merkte je direct na het gesprek verbetering?’ ‘Ja, zeker. Al toen ik in de trein zat merkte ik dat ik een stuk rustiger was dat dit niks met het alarmpistool te maken had. Het was alsof er een stuk spanning van anderhalf jaar van mijn schouders was gevallen.”